

Illusztrációk gyűjteménye

Gyűjtötte: dr. Gerzsenyi László

Egy kis gyülekezetben ünnepélyt tartottak, amelyre meghívták a gyülekezet egykori tagjait, akik korábban elköltöztek onnan. Az egyik ilyen elköltözött gyülekezeti tagjuk közben milliomossá vált. Amikor felkérték, hogy szójon néhány szót, a gazdag ember emlékezett gyermekkori élményére. Megkereste az első ezüstdollárt, amit meg akart tartani örökké. „De amikor a látogató misszionárius prédikált arról, hogy sürgősen anyagi segítségre van szükség a missziómunkában, a perselyezéskor nagy harc dúlt bennem, és végül odatettem a nagyra becsült ezüstdollárt a perselybe. Meg vagyok róla győződve, hogy Isten azért áldott meg ilyen gazdagon, mert kiskoromban minden pénzemet Istennek adtam.” A gyülekezet lélegzetviesszafojtva hallgatta a multi-milliomos óriási nyilatkozatát, amíg egy idősebb férfi az első sorban fölállt és így szólt: „Testvér, vállalkozz rá újból!”

– Adakozás

Sok évvel ezelőtt egy 16 éves fiúnak el kellett hagynia otthonát, mert szegény szülei nem tudták többé támogatni. Elindult hát egy kis batyúval a vállán, amiben mindenét összecsomagolta. Elhatározta, hogy majd szappanüzletet nyit New Yorkban. Amikor a vidéki fiú megérkezett a nagyvárosba, nehezen talált munkát. Visszaemlékezve édesanyja utolsó szavaira és a hívő hajóskapitány tanácsaira, aki átszállította az egyik folyón, elhatározta, hogy életét Istennek szenteli és minden jövedelmének tizedét visszaadja Teremtőjének. Amikor az első dollárt megkereste, tíz centet az Úrnak adott belőle. Ez folytatódott tovább. Hamarosan társa lett egy szappangyárosnak, és amikor partnere meghalt néhány év múlva, ő lett a gyár egyedüli tulajdonosa. A gazdag üzletember meghagyta a könyvelőnek, hogy nyisson számlát az Úrnak, és minden jövedelmének tizedét tegye a számlára. Csodálatosan fejlődött az üzlete. Később a becsületes tulajdonos fölemelte az egytizedet kéttizedre, majd háromtizedre, négytizedre és végül öttizedre, így jövedelmének felét adta az Úr ügyére. Néhai *William Colgate* volt ez az ember, akit Isten ennyire megáldott azért, mert hűséges maradt Alkotójához.

– Adakozás

Egy lelkipásztor sok éven át szolgált és közeledett hűséges szolgálatának a végéhez. Összekötözte prédikációs jegyzeteit és ezt írta a kötegre: „Hova lett az összes eddigi prédikációmnak a hatása?” Valaki, aki éveken át a lelkipásztorsága alá tartozott és növekedett Krisztus megismerésében és Isten ismeretében, a következő szívmengető véleményt közölte a prédikátor prédikációiról: „Hol vannak a tavalyi napsugarak? Belekerültek a gyümölcsökbe és gabonaszemekbe, meg a zöldségekbe, hogy táplálják az embereket. Hol vannak a múlt évi esőcseppek? Természetesen elfelejtettük azokat, de szép, frissítő munkát végeztek. Prédikációi, amiket éveken át mondott, belekerültek az életembe és mások életébe, és alakítottak minket, hogy jobbak, nemesebbek és még inkább Krisztushoz hasonlóvá legyünk. Mélyítették Isten igéje

iránti szeretetünket, és megláttatták velünk az elveszetteket, hogy elmenjünk értük és haladjunk tovább a keresztyén életben.”

– Lelkipásztorság

Egy fiú öltözködött, hogy este elmenjen hazulról. Odaszólt édesanyjához, aki a mellette levő szobában tartózkodott: „Anyu, piszkos ez az ing?” Anélkül, hogy az anya rátekintett volna az ingre, ezt válaszolta: „Igen, piszkos. Vegyél tisztát!” Amikor a fiú felöltözött, belépett anyja szobájába és megkérdezte, hogy honnan tudta, hogy az ing piszkos, hiszen rá sem tekintett. Az édesanya ezt felelte: „Ha tiszta lett volna, akkor tudta volna, és nem kérdezted volna meg. Emlékezz rá, fiam, ha valami kétséges, akkor az szennyes!” Ebben a kis történetben egy prédikáció rejlik. Mindnyájunkra vonatkozik, akik fölöttünk a kísértéssel, és mások jóváhagyását keressük azokhoz a bűnökhöz, amiket szeretnénk elkövetni. Sok esetben, ha valami kétségesnek tűnik, jobb, ha nem foglalkozunk vele.

– Világiasság

Talmadge beszélt egy fiatalemberről, aki odament egy kilencvenéves férfihoz és így szólt hozzá: „Hogyan csinálta, hogy ilyen sokáig él és ilyen egészséges?” Az idős férfi elvezette a fiatalembert egy szőlőskertbe, és rámutatva egy nagy almafára, ami tele volt gyümölcscsel, ezt mondta: „Én ültettem ezeket a fákat, amikor fiatal voltam, és csodálkozol azon, hogy most szabad nekem gyümölcsöt szednem róluk?” Öregkorunkban azt szedjük össze, amit fiatalságunkban plántáltunk. Aki szelet vet, az vihart arat. Plántáld el korán a keresztyén jellemet magadban, és ízletes gyümölcsöt eszel öregségedben. sőt ezeket a gyümölcsöket élvezed az örökkévalóságban is.

– Vetés-aratás

Akik már megöregedtetek, ne fáradjatok bele a jó cselekvésébe! Krisztus ügyének még mindig szüksége van rátok. *Nagy Sándor* Krisztus előtt 334 évvel meghódította a világot, és öreg harcosokkal tette ezt. Amikor elindult Macedóniából, hadserege csak 32 ezer gyalogosból és ötezer lovasból állt, és csaknem mindent tisztje idős ember volt. A történelem elmondja, hogy amikor a tisztek a táborban fölálltak, tiszteletreméltó szenátusi tagoknak tünnek. Ó, idős keresztyének, a Mesternek még szüksége van rátok! Amikor elvégzitek munkátokat, hazahív benneteket.

– Életkor

Az egyik kirakatban van egy felirat ezekkel a szavakkal: „Ha nem tud bejönni, mosolyogjon, amint elhalad mellettünk!” 75 izom szükséges a mogorva arckifejezéshez, és 14 a mosolygáshoz. Nem csoda, hogy a komor emberek mindig fáradtak. Azt mondják, hogy ha nevensz mindennap, az anyyi, mintha tízperces testgyakorlást végeznél.

– Mosoly

Alexander Maclaren mondta egyszer, hogy „több lelket vezethetünk Jézus Krisztushoz szent viselkedésünkkel, mint bármilyen érveléssel”.

– Szentség